

Sygn. akt II AKa 442/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2017r r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Ewa Plawgo

Sędziowie : SA - Rafał Kaniok

SO (del.) - Agnieszka Radojewska (spr.)

Protokolant: - st.sekr.sąd. Anna Grajber

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2017r r. sprawy

S. K.

ur. (...) w Ż., syna S. i J. zd. M.

oskarżonego z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x1), art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 67), art. 18 § 3 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x1), art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1k.k.(x3) .art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 05 sierpnia 2016r sygn. akt. XIIK 84/12

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. H. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych zawierającą 23 % podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem Apelacyjnym;

III. obciąża oskarżonego G. K. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 1300 (jeden tysiąc trzysta) złotych.

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o popełnienie 73 przestępstw :

-czyn z punktu I aktu oskarżenia zakwalifikowany z art. art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

-czyny z punktów od II do LXVIII aktu oskarżenia zakwalifikowane z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

-czyn z punktu LXXIX aktu oskarżenia zakwalifikowany z art. 18 § 3 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (popełniony na szkodę (...) sp. z o.o. co do mienia w kwocie 162.889,29 zł);

-czyn z punktu LXX aktu oskarżenia zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (na szkodę (...) J. S. sp. j. z siedzibą w M. przy ul. (...) co do mienia w kwocie 64.172,42zł);

-czyn z punktu LXXI aktu oskarżenia zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (na szkodę (...) sp. z o.o. -poprzednio (...) sp. z o.o. co do mienia w kwocie 43.155,69 zł);

-czyn z punktu LXXII aktu oskarżenia zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.(na szkodę (...) S.A. we W. co do mienia w kwocie 12.197,56 zł);

-czyn z punktu LXXIII aktu oskarżenia zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. (na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. co do mienia w kwocie 96.463,99 zł).

Wyrokiem z dnia 05 sierpnia 2016 roku w sprawie sygn. akt XII K 84/12 Sąd Okręgowy w Warszawie :

I. oskarżonego S. K. uniewinnił od czynu zarzuconego mu w pkt I aktu oskarżenia;

II. oskarżonego S. K. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych w pkt. od II do LXVIII z tym, że wyeliminował z opisu tych czynów stwierdzenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a stanowiących przestępstwa określone w art. 270 § 1 k.k., oraz przyjął, iż czyny te zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego S. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LXXIX z tym, że wyeliminował z opisu tego czynu stwierdzenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co stanowi przestępstwo określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k., i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego S. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LXX z tym, że wyeliminował z opisu tego czynu stwierdzenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co stanowi przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

V. oskarżonego S. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LXXI z tym, że wyeliminował z opisu tego czynu stwierdzenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co stanowi przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

VI. oskarżonego S. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LXXII z tym, że wyeliminował z opisu tego czynu stwierdzenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co stanowi przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

VII. oskarżonego S. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. LXXIII z tym, że wyeliminował z opisu tego czynu stwierdzenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co stanowi przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia

wolności i karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

VIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec S. K. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

IX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego S. K. do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonej spółce (...). S. sp. j., (zarzut LXX), poprzez zapłatę kwoty 64.172,42 zł ;

X. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. H. kwotę 3720 złotych + VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

XI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 1300zł ; w pozostałym zakresie zwolnił od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego S. K., zaskarżając wyrok w całości w zakresie punktów od II do VII oraz od X do XI sentencji wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1, art. 201 i art. 202 § 1 i § 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego S. K. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność zbadania, czy oskarżony mógł pokierować swoim postępowaniem w momencie popełnienia przez niego zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy Sąd meriti nie dysponował wiedzą fachową pozwalającą na dokonanie oceny stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w momencie czynu, zaś poprzednia opinia biegłych lekarzy psychiatrów została wydana przed wydaniem opinii załączonych do wniosków obrońcy oraz bez możliwości zapoznania się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w aktach spraw, wskazanych przez obrońcę, a więc w sytuacji, gdy przeprowadzenie przez Sąd I instancji takiego dowodu było niezbędne;

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1, art. 201 i art. 202 § 1 i § 5 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa, w sytuacji, gdy wątpliwości dotyczące stanu zdrowia psychicznego oskarżonego S. K. tempore criminis były na tyle poważne - co potwierdzone zostało opiniami oraz orzeczeniami Sądów przedstawionymi przez obrońcę we wniosku dowodowym - że, w ocenie obrońcy oskarżonego S. K., powinny skutkować powzięciem przez Sąd I instancji wątpliwości, co do wniosków płynących z pierwotnie przeprowadzonej opinii biegłych lekarzy psychiatrów;

3) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1, art. 201 i art. 202 § 1 i § 5 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa, w sytuacji gdy opinia uzupełniająca sporządzona w dniu 12 lutego 2016 r. jest opinią niepełną, bowiem biegli w treści opinii nie odnieśli się w ogóle do okoliczności będących podstawą orzeczeń o umorzeniu postępowań w sprawach wskazanych przez obrońcę w treści wniosku dowodowego oraz nie zapoznali się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w aktach tych spraw, co - w ocenie obrońcy oskarżonego S. K. - uniemożliwia dokonanie oceny treści tej opinii przez pryzmat pełności, co powinno skutkować przeprowadzeniem przez Sąd I instancji z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów;

4) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieobiektywną oraz sprzeczną z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego M. W., która doprowadziła do nietrafnego przyjęcia, że oskarżony S. K. popełnił przypisane mu

w wyroku Sądu I instancji czyny z punktów LXX-LXXIII aktu oskarżenia, podczas gdy oparcie wyroku skazującego w zasadniczej części na dowodzie z pomówienia oskarżonego M. W. nie było zasadne, gdyż te pomawiające oskarżonego S. K. wyjaśnienia nie powinny być uznane za wiarygodne, ze względu na korespondencję kierowaną przez M. W. do jego brata dotyczącą motywów, którymi kierował się M. W. pomawiając S. K., o czym wyjaśniał oskarżony S. K., a z treści uzasadnienia Sądu I instancji nie jest możliwe poznanie oceny Sądu meriti dotyczącej tego fragmentu wyjaśnień oskarżonego S. K., tj. nie jest możliwe poznanie poglądu Sądu meriti na motyw, którymi kierował się M. W. pomawiając oskarżonego

III. zaskarżonemu wyrokowi w zakresie punktu II, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzucił:

5) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego za przypisane mu czyny opisane w punktach od II do LXVIII aktu oskarżenia bowiem dolegliwość orzeczonej kary, szczególnie dolegliwość wymierzonej oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności przekracza - w ocenie obrońcy - stopień winy i nie uwzględnia w sposób właściwy stopnia społecznej szkodliwości czynu.

W związku z przedstawionymi powyżej zarzutami, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 sierpnia 2016 r. w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, oraz zasądzenie na rzecz adwokat A. H. kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. K. w postępowaniu odwoławczym tytułem obrony z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Rozpoznając niniejszą apelację, Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności rozważał zarzuty podważające prawidłowość ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie strony podmiotowej przestępstw przypisanych oskarżonemu, a mianowicie ustalenia czy w związku z rozpoznaną w 2014 roku chorobą psychiczną może on ponosić odpowiedzialność karną za zarzucane mu czyny. Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w punktach od 1 do 3 apelacji obrońcy, podnoszących obrazę przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1, art. 201 i art. 202 § 1 i § 5 k.p.k. która miała wpływ na treść wyroku poprzez : oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa; nieprzeprowadzenie przez Sąd z urzędu w.w dowodu w sytuacji gdy opinia uzupełniająca sporządzona w dniu 12 lutego 2016 r. jest opinią niepełną, stwierdzić należy, iż sprowadzają się one w istocie do ustalenia i oceny czy Sąd I instancji dysponował pełną, jasną i nie zawierającą sprzeczności opinią biegłych w zakresie ustalenia, czy oskarżony w chwili zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania postępowaniem. W tym zakresie, analizując zarzuty 1-3 apelacji, zgodzić się należy jedynie z jedną konstatacją apelującego, taką mianowicie, iż żaden Sąd orzekający nie dysponuje wiedzą specjalną pozwalającą na dokonanie oceny stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w momencie zarzucanych mu czynów, zatem w konkretnej sytuacji, koniecznym jest dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów, lub biegłych psychiatrów i psychologa na wskazane okoliczności.

Wbrew natomiast twierdzeniom apelującego, kwestia poczytalności oskarżonego pozostawała w zainteresowaniu Sądu orzekającego i została należycie zbadana bez obrazu wskazanych w omawianych zarzutach przepisów postępowania. Wniosek ten, Sąd Apelacyjny oparł na wszechstronnej i dogłębnej analizie materiału zgromadzonego w aktach sprawy. Podkreślić należy, iż na początkowym etapie postępowania w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym i sądowym oskarżony zaprzeczył leczeniu psychiatrycznemu (protokoły przesłuchania podejrzanego i oskarżonego w dniach 15.01.2008r, 24.04.2012r). Na dalszym etapie postępowania sądowego, w oparciu o informacje pochodzące od oskarżonego co do podjęcia rzezonego leczenia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych psychiatrów – a na ich wniosek - dodatkowo biegłego psychologa na okoliczność stanu psychicznego oskarżonego tj. czy oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania postępowaniem. Biegli psychiatrzy opiniowali w oparciu o akta sprawy, dokumentację leczenia oraz badanie oskarżonego co wyraźnie zostało wskazane i opisane w treści opinii. W toku badania biegli szczegółowo opisali wywiad z oskarżonym, zapisy dokumentacji psychiatrycznej PZP w P., w której wskazano na rozpoznanie u oskarżonego „spectrum zaburzeń dwubiegunowych”, odnotowano pierwszą wizytę 17.10.2013r, podczas której

oskarżony podał, że jest to jego pierwszy kontakt z psychiatrą, oraz dwie kolejne wizyty. Z uwagi na niemierną dokumentację i niejednoznaczny obraz kliniczny biegli zawnieśli o opinię psychologa celem diagnostyki w kierunku organicznego uszkodzenia (...) oraz oceny profilu osobowości. Biegły psycholog przeprowadził stosowne badania oskarżonego, badanie neuropsychologiczne i testy opisane w opinii i ustalił, że poziom intelektualny oskarżonego pozostaje w normie wieku i wykształcenia, brak klinicznych deficytów poznawczych, występowanie zaburzeń typu afektywnego dwubiegunowego o przebiegu hipomaniakalnym. Warto podkreślić, iż podczas badania psychologicznego oskarżony podał informacje o zaprzestaniu leczenia od grudnia 2013r. Ostatecznie, w opinii z dnia 25.07.2014r. biegli psychiatrzy i psycholog stwierdzili, iż w odniesieniu do zarzucanych czynów, oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania postępowaniem; choroba psychiczna - spectrum zaburzeń afektywnych dwubiegunowych o przebiegu hipomaniakalnym wystąpiła u oskarżonego wiele lat po zarzucanych czynach.

Wnioskiem dowodowym z dnia 02 grudnia 2015 r. obrońca oskarżonego wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów i biegłego psychologa, przedkładając dokumenty dotyczące innych prowadzonych wobec oskarżonego postępowań sądowych i zapadłe w nich orzeczenia. Postanowieniem z dnia 09 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów i biegłego psychologa na okoliczność ustalenia jaki jest aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonego S. K., oraz czy stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala mu na udział w postępowaniu; w zakresie dotyczącym ponownego zweryfikowania stanu zdrowia oskarżonego tempore criminis wnioski oddalił. W ocenie apelującego Sąd I instancji naruszył art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1, art. 201 i art. 202 § 1 i § 5 k.p.k., bowiem wobec zmienności stanu chorobowego, konieczne było ponowne zweryfikowanie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego.

Z argumentami obrońcy nie sposób się zgodzić. Przywołane w apelacji orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczy odmiennych sytuacji faktycznych i prawnych a wypowiedziane w nich myśli, są adekwatne także w niniejszej sprawie, bowiem mają charakter uniwersalny jak choćby cytowany, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., sygn. akt IV KKN 308/99, w którym stwierdzono, że: „sformułowania, którymi posługuje się biegły, nie mogą być płynne, winny być jednoznaczne i wewnętrznie niesprzeczne” (LEX nr 56851), czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt III KK 239/15, w którym, wskazano, że: „sprzeczność w samej opinii biegłego (sprzeczność wewnętrzna) lub między dwiema albo większą liczbą opinii (sprzeczność zewnętrzna) zachodzi wówczas, gdy w jednej opinii, w dwóch albo większej ich liczbie, co do tych samych istotnych okoliczności, (podkr.S.A.) dokonane zostały odmienne ustalenia, odmienne oceny albo też z przeprowadzonych takich samych czynności w opiniach tych sformułowane zostały odmienne wnioski” (LEX nr 1820402, teza nr 3).

W niniejszej sprawie, wbrew zarzutom apelacji, brak było okoliczności jakie uzasadniałyby uwzględnienie wniosku obrońcy czy podejmowanie działań z urzędu w zakresie opinii biegłych co do ponownego badania poczytalności oskarżonego, wobec wydania takiej opinii w roku 2014r. i przy braku nowych, istotnych okoliczności związanych ze zdrowiem psychicznym oskarżonego. Co do sporządzonej w sprawie opinii nie zachodziły żadne podstawy do jej zakwestionowania. Zauważyć należy przede wszystkim, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych „Opinia biegłego jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione mu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionych mu materiałów dowodowych może on udzielić odpowiedzi, albo jeżeli nie uwzględnia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia badanej kwestii, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych ocen oraz poglądów. Opinia biegłego jest niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, czy posługuje się nielogicznymi argumentami” (vide: wyroki tut. Sądu Apelacyjnego z dnia 18.02.2009 r. II AKA 1/09, KZS 2009/3/31, a nadto orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 03.07.2007 r. II KK 321/06, z dnia 26.03.2008 r. II KK 19/08, z dnia 26.06.2008 r. V KK 206/08). Żadna z opisanych okoliczności, nie miała miejsca w niniejszej sprawie, opinia wydana w 2014r. była pełna, jasna, nie zawierała sprzeczności, nadto została wydana w oparciu o całość materiału dowodowego, dokumentację leczenia, szczegółowe badanie oskarżonego i taką jej ocenę zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Okoliczności, jakie przywołał obrońca wnioskuje o dopuszczenie dowodu z nowej opinii

i podnosząc zarzuty apelacyjne, opisanego powyżej waloru tego dowodu, nie zmieniają. W zakresie omawianego dowodu z opinii biegłych istotne jest, że biegli oceniają poczytalność w zakresie określonych zarzucanych czynów, popełnionych w konkretnych warunkach, uszczegółowionych co do czasu, miejsca, czy sposobu działania i już choćby z tego powodu nie można przenosić wniosków opinii biegłych z innych toczących się wobec oskarżonego postępowań, jak to próbuje czynić apelujący.

Powoływane przez apelującego orzeczenia to m.in.: postanowienie z dnia 22 września 2015 r. sygn. akt II K 754/11 o umorzeniu postępowania co do czynu z art. 288 kk popełnionego w dniu 19/20.09.2010r, zatem odmiennego zdarzenia co do daty, okoliczności jego popełnienia, znamion czynu, motywów zachowania. Nie statuowało ono zatem obowiązku powołania dowodu z kolejnej opinii biegłych psychiatrów w niniejszej sprawie. Podobnie powołane przez apelującego pozostałe orzeczenia taką podstawą być nie mogły już choćby z tego względu, że nie dotyczyły poczytalności oskarżonego a jedynie zdolności do odbywania kary bezwzględnej pozbawienia wolności a zatem kwestii zupełnie odmiennej i tak: postanowienie z dnia 02.09.2014r sygn. akt III Ko 579/14 dotyczyło odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 25.08.2011r sygn. akt II K 255/09, postanowienie z dnia 22.09.2015r dotyczyło warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie IVK 510/11 orzeczonej wyrokiem z dnia 26.07.2013r (poprzednio odroczonej w dniu 16.09.2014r). W tym aspekcie należy natomiast zauważyć, iż powoływane przez apelującego postępowania wykonawcze dotyczyły wyroków, jakie zapadły wobec oskarżonego w dniach 25.08.2011r (I IK 259/09) i 26.07.2013r (IVK 510/11), w których to orzeczeniach co do zarzucanych oskarżonemu czynów stwierdzono, podobnie jak w niniejszej sprawie, zachowaną zdolność rozpoznania przez oskarżonego ich znaczenia i pokierowania postępowaniem. W tym zakresie, należy podkreślić, ważną okoliczność, mianowicie, analiza powołanych orzeczeń, wyraźnie wskazuje, iż jedyną dokumentacją medyczną obrazującą stan zdrowia psychicznego oskarżonego w każdym z toczących się postępowań była ta sama dokumentacja PZP w P., którą dysponowali biegli w niniejszej sprawie, zatem zupełnie niezrozumiałe są sugestie apelującego, co do konieczności zapoznania się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w aktach tych spraw. O braku takiej konieczności jednoznacznie rozstrzyga także opinia, jaką sporządzili biegli w niniejszej sprawie w 2016r, bowiem podczas badania sądowo – psychiatrycznego w dniu 12.02.2016r w oparciu o aktualną dokumentację PZP P. biegli stwierdzili, iż od czasu poprzedniej opinii biegłych z 2014r, miały miejsce wizyty lekarskie oskarżonego w styczniu 2014r (zalecenie : leczenie jak dotychczas), 28.08.2015r (leczenie jak dotychczas) i ostatnia 19.11.2015r (leczenie jak dotychczas).

Podsumowując, uznać należy, iż kwestia dotycząca stwierdzenia, czy oskarżony S. K. był tempore criminis poczytalny, została przez Sąd Okręgowy prawidłowo ustalona, na podstawie pełnej dokumentacji leczenia i badania oskarżonego, który to materiał na żadnym etapie postępowania nie uległ wzbogaceniu o nowe, istotne informacje co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że opinia sądowo - psychiatryczna posiadała dla Sądu I instancji przymioty pełnej, jasnej i nie zawierającej sprzeczności, a stanowisko to Sąd odwoławczy w pełni podzielił. Oceny tej nie podważył żaden argument apelacji, nadto jeśli dowód z opinii biegłych jest przekonujący i zrozumiały dla sądu który to stanowisko odpowiednio uzasadnił, to fakt, iż dowód ten nie jest przekonujący dla strony, nie może stwarzać podstawy do ponownego powoływania biegłych (vide: wyrok tut. Sądu Apelacyjnego z dnia 24 lipca 2014 r.

II AKa 181/14, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r. w sprawie sygn. akt IV K 178/13).

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutu apelacji co do naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieobiektywną oraz sprzeczną z zasadami logiki, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z wyjaśnień współoskarżonego M. W., która doprowadziła do nietrafnego przyjęcia, że oskarżony S. K. popełnił przypisane mu w wyroku Sądu I instancji czyny z punktów LXX-LXXIII aktu oskarżenia (punkty IV-VII wyroku).

Z całą stanowczością stwierdzić należy, że przebieg rozprawy przed Sądem Okręgowym oraz treść obszernego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują, że Sąd ten prawidłowo nie naruszając zasady obiektywizmu wyrażonej

w art. 4 KPK, swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 KPK oraz zasady domniemania niewinności z art. 5 KPK ocenił materiał dowodowy przyjmując za podstawę orzeczenia całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej odpowiadających treści zebranych dowodów (art. 410 KPK), a uzasadnienie wyroku sporządził zgodnie z wymogami art. 424 KPK. Tym samym ponieważ kontrola instancyjna polegająca de facto na ocenie czy Sąd meriti wypełnił powyższe reguły nie wykazała naruszeń wymienionych powyżej norm - nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1987 r., VI KR 263/87, OSNKW 1988, z.3-4, poz. 28). Równocześnie z uwagi na wyczerpujące przeanalizowanie dowodów zgromadzonych w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, którą to argumentację Sąd Odwoławczy podziela w pełnym zakresie, ponowne jej przytaczanie jest zbędne i stąd zasadne będzie ograniczenie rozważań do kwestii zasadniczych. Oskarżony S. K. przyznał się do popełnienia czynów zarzucanych w pkt. od II do LXVIII i LXIX aktu oskarżenia (punkty II, III wyroku), jego wyjaśnienia korespondowały z opiniami biegłego sądowego oraz zeznaniami świadków, nie przyznał się natomiast do czynów zarzucanych mu w pkt. LXX, LXXI, LXXII i LXXIII aktu oskarżenia, co do których wyjaśniał M. W.. Zdaniem apelującego oparcie wyroku skazującego na dowodzie z pomówienia współoskarżonego M. W. nie było zasadne, gdyż te wyjaśnienia nie powinny być uznane za wiarygodne, ze względu na korespondencję kierowaną przez M. W. dotyczącą motywów, którymi kierował się pomawiając S. K..

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, analiza powyższego dowodu prowadzi do wniosku, iż stanowisko Sądu Okręgowego co do wiarygodności tego dowodu jest prawidłowe. Zgodzić się należy, jedynie z tą częścią argumentów apelacji, które przywołują ugruntowane poglądy orzecznictwa i doktryny co do zasad oceny dowodu z pomówienia, a które to Sąd meriti miał na uwadze, oceniając dowód z wyjaśnień M. W.. W zakresie zaś tej części wyjaśnień oskarżonego S. K., w której podał, iż jest w posiadaniu korespondencji kierowanej przez M. W. do jego brata dotyczącej motywów, którymi rzekomo kierował się M. W. pomawiając S. K., to przywołując tę wypowiedź oskarżonego o treści „pisał, że weźmie mnie na wózek i mnie przewiezie, jeśli nie będę mu w czasie jego pobytu w więzieniu pomagał”(wyjaśnienia z dnia 08.05.2012 r.) oskarżony dokonał własnej interpretacji tych słów stwierdzając, że oznaczają one „że będzie mnie obciążał przed sądem”. W kontekście powyższego, nie dziwi fakt, iż Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie poddał tej części wyjaśnień oskarżonego analizie, co było uzasadnione faktem, iż : nie przedstawił opisywanej korespondencji, dokonał własnej interpretacji rzekomej wypowiedzi, wreszcie, żadna część opisywanej wypowiedzi nie wskazuje, by M. W. miał składać wyjaśnienia niezgodne z prawdziwym stanem rzeczy. Posługując się nawet nazewnictwem oskarżonego co do obciążania przed sądem wypowiedź ta wskazuje jedynie na wolę składania wyjaśnień obciążających, ale nie wskazuje na zamiar składania wyjaśnień zawierających nieprawdziwe treści. Sąd Okręgowy dokonał ustaleń na podstawie wyjaśnień M. W., który przekonująco podał, iż zdecydował się na złożenie wyjaśnień i opisanie przebiegu zdarzenia, wskazał na wiodącą rolę oskarżonego S. K., który był pomysłodawcą przestępstw, ale opisał także swój własny w nich udział. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania oceny tego dowodu jako wiarygodnego i podstaw tych nie wskazał także apelujący. Apelujący stracił z pola widzenia niezwykle istotne fakty, a mianowicie to, że Sąd meriti omawiany dowód ocenił w aspekcie korelacji z obszernym materiałem dowodowym, bowiem wyjaśnienia M. W. znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków, dokumentach, opiniach biegłych.

Z uwagi na treść zarzutu, odnoszącego się do oceny tylko jednego dowodu, nie ma potrzeby przytaczania szeroko przedstawionej przez Sąd Okręgowy oceny całego materiału dowodowego, która wykazała sprawstwo i winę oskarżonego, wystarczające będzie przedstawienie poniższych argumentów.

Co do czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt. LXX, LXXI, LXXII i LXXIII aktu oskarżenia (punkty IV-VII wyroku), na sprawstwo S. K. wskazywały depozycje współoskarżonego M. W., znajdujące potwierdzenie w zeznaniach świadków, opiniach biegłych jak i dokumentach. Odnosząc się do czynu z pkt. LXX (punkt IV wyroku) współoskarżony M. W. opisał rolę oskarżonego S. K. w tym przestępstwie, fakt otrzymania od niego pieczętek firmowych, dowodu osobistego na dane personalne (...) z własnym zdjęciem a także swój udział, gdy podając się za P. W. dokonał zakupu materiałów budowlanych oraz okien plastikowych, które to wyjaśnienia zostały potwierdzone fakturami VAT, zeznaniami świadka A. G., informacjami, iż pod adresem Centrum (...) Sp. z o.o. nie mieściła się żadna firma, w miejscu zamieszkania (...), przebywała osoba której został skradziony dowód osobisty, materiały budowlane oskarżony S. K.

przeznaczył m.in. na realizację swojego przedsięwzięcia w postaci budowy domu weselnego w S. w ramach firmy Centrum (...) Sp. z o.o. Odnośnie czynu z pkt LXXI (punkt V wyroku) z relacji M. W. wynikało, że na polecenie oskarżonego S. K. nawiązał kontakt z firmą (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) Sp. z o.o.) podając się za (...) – prezesa firmy (...) Sp. z o.o., zakupił 128 rolek siatki ogrodzeniowej wraz akcesoriami, co potwierdzone zostało fakturą VAT, zeznaniami świadka A. R., towar został przewieziony do miejscowości W., do wynajętego magazynu. Opisując przestępstwo z pkt. LXXII (punkt VI wyroku) wskazał, że oskarżony S. K. przygotował zestawienie dotyczące wymogów technicznych sprzętu i przesłał fax do siedziby (...) Sp. z o.o. w K., on zaś przy umowie z Funduszem (...) S.A. we W., M. W. podawał za (...) i posługiwał się dowodem osobistym na takie nazwisko, co koresponduje z opinią biegłego, zeznaniami świadka A. Ł.; laptop marki T. zabezpieczony został podczas przeszukania mieszkania we W., w którym ukrywał się M. W., natomiast jeden z wyłudzonych komputerów stacjonarnych został zabezpieczony podczas przeszukania siedziby spółki Centrum (...) Sp. z o.o., którą faktycznie kierował oskarżony S. K.. Podobnie w zakresie czynu z pkt. LXXIII (punkt VII wyroku), opisał wysłanie w imieniu Sfera sp z o.o zapytania ofertowego do firmy (...) Sp. z o.o., co potwierdziły zeznania świadka J. S. (2), wyjaśnienia I. O., opinia biegłego, nadto S. K. kierował działalnością (...) Sp. z o.o. był w posiadaniu pieczętek firmowych w tym imiennych, na nazwisko I. O. oraz J. S. (2), dostarczył weksla podpisanego przez J. S. (2), materiały budowlane dostarczono do miejscowości K., na posesję oskarżonego S. K., a następnie na budowę domu weselnego w S.. Jak wskazał biegły sądowy na wysłanym do firmy (...) Sp. z o.o. dokumencie zatytułowanym „Zapotrzebowanie materiałowe do końca września 2004 r.”, odrębny zapis o treści „K. M. – osoba upoważniona do kontaktu umowę podpisuje pani prezes J. S. (2)” został nakreślony przez oskarżonego S. K..

Zatem, w oparciu o kompletny i obszerny materiał dowodowy, Sąd Okręgowy zasadnie uznał, iż wyjaśnienia M. W. w pełni korespondujące z pozostałymi dowodami, zasługują na obdarzenie walorem wiarygodności, jego wyjaśnienia nie wskazują na jakiegokolwiek mankamenty postrzegania i odtwarzania postrzeżeń, których to wątpliwości co do zdolności świadka do odtworzenia przebiegu zdarzeń nie nabral również Sąd Okręgowy w trakcie bezpośredniego przesłuchania. Apelujący nie wskazał na istnienie okoliczności, które mogłyby podważyć ocenę tego dowodu w I instancji.

Analizując ostatni z podniesionych w apelacji zarzutów rażącej niewspółmierności kary Sąd II instancji uznał, iż brak jest przesłanek z art. 438 pkt 4 k.p.k. Jakkolwiek apelujący skierował ten zarzut jedynie w zakresie kary orzeczonej w punkcie II wyroku co do czynów opisanych w punktach od II do LXVIII aktu oskarżenia, to zgodnie z dyspozycją art. 447 § 2 kpk zarzut ten wymagał oceny całości rozstrzygnięć co do kar jednostkowych i kary łącznej. „Rażąca niewspółmierność kary”, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można by było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (orzeczenie SN w sprawie III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 z aprobatą tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, nr 3, s. 64; wyrok SN z 13.02.2003, WK 1/03, OSNKW 2003/323). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok S.A. w Łodzi z 12 lipca 2000 r., II AKa 116/00, wyrok S.A. w Krakowie z 19 grudnia 2000 r., II AKa 218/00, wyrok S.A. we Wrocławiu z 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

Za przestępstwa opisane w pkt. od II do LXVIII zakwalifikowane z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd I instancji dysponował sankcją zasadniczą od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności i wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo opisane w pkt LXIX. zakwalifikowane z art. 18 § 3 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k., zagrożone karą od 6 miesięcy do lat 8 lat pozbawienia wolności wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności; za przestępstwa opisane w pkt. LXX, LXXI, LXXII, zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zagrożone karą od 6 miesięcy do lat 8 lat pozbawienia wolności wymierzył kary po 1 roku pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze po 50 stawek dziennych po 30 złotych; za przestępstwo opisane w pkt. LXXIII, zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k.,

wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 30 złotych. W dalszej kolejności na podstawie zasady asperacji Sąd I instancji wymierzył karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 30 złotych. Dodatkowo na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego S. K. do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu spółce (...). S. sp. j., (zarzut LXX), poprzez zapłatę na rzecz tego pokrzywdzonego kwoty 64.172,42 zł.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzone kary jednostkowe i kara łączna są sprawiedliwe i nie rażą surowością a obowiązek naprawienia szkody stanowi rekompensatę wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody. Sąd Okręgowy kształtując swe rozstrzygnięcie w zakresie kary uwzględnił wszystkie dyrektywy przewidziane w art. 53 k.k., nadając im przy tym właściwą rangę i znaczenie, nie pominął okoliczności korzystnych dla oskarżonego, jak i okoliczności obciążających i nie dopuścił się uchybień w argumentacji, które mogłyby skutkować koniecznością korekty wymiaru orzeczonej kary. Uwzględniając zaś stan majątkowy oraz możliwości finansowe oskarżonego słusznie Sąd a quo ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych. Orzeczenie o karze należy zatem uznać za sprawiedliwe.

Podsumowując - z uwagi na powyżej wskazane okoliczności zaskarżony wyrok uznać należy za trafny, zaś jego uzasadnienie za przekonujące zarówno w części dotyczącej ustaleń faktycznych, analizy i oceny poszczególnych dowodów, jak i kwalifikacji prawnej i wymiaru kary.

Ze wszystkich wyżej omówionych przyczyn i przy braku przesłanek z art. 439 k.p.k., czy art. 440 kpk, Sąd Apelacyjny uznając zaskarżony wyrok za słuszny, utrzymał go w mocy.

W punkcie II orzeczono w przedmiocie kosztów obrońcy z urzędu, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. H. kwotę 738 złotych zawierającą 23 % podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych z punktu III uzasadniał art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 409, poz. 223 z póź. zm.) i na tej podstawie Sąd Apelacyjny obciążył oskarżonego G. K. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 1300 (jeden tysiąc trzysta) złotych.